

Aleg 968

Sprawozdanie

Komisji szkolnej o sprawozdaniu Wydziału krajowego z dnia 20. września 1910 L. 111.861/910 w przedmiocie petycji nauczycieli i nauczycielek tudzież wdów i sierot po nauczycielach o policzenie w drodze łaski lat służby do emerytury, przyznanie względnie podwyższenie emerytury, pensji wdowiej, dodatków pięcioletnich i t. p.

Wysoki Sejmie!

Ogólnemi uchwałami, tudzież specyjalnemi z dnia 16. i 27. października 1908, oraz z dnia 19. lutego 1910 polecił Wysoki Sejm Wydziałowi krajowemu, by szereg petycji ze sfer nauczycielskich o dodatkowe policzenie w drodze łaski lat służby do emerytury, o przyznanie względnie podwyższenie emerytury, pensji wdowiej, dodatków pięcioletnich i t. p. zbadał w porozumieniu z c. k. Radą szkolną krajową i przedłożył Wysokiemu Sejmowi w tym przedmiocie sprawozdanie wraz z wnioskami.

Wskutek tych uchwał przedłożył Wydział krajowy sprawozdanie o tych petycjach, o których otrzymał od c. k. Rady szkolnej krajowej opinię.

W sprawozdaniu swem zaznacza Wydział krajowy, że załatwiając od szeregu lat tego rodzaju sprawy, przedewszystkiem i zasadniczo ma na oku przepisy obowiązującej ustawy. Z tego powodu popiera Wydział krajowy wobec Wysokiego Sejmu tylko te petycje, o których bądź sam, bądź na podstawie opinii c. k. Rady szkolnej krajowej powziął przekonanie, że ścisłe stosowanie do petentów litery obowiązującej ustawy, stawiałoby proszących, względnie pozostałe po nich rodziny w niezwykle trudne położenie materyalne, lub gdzie nadzwyczajne i na wyjątkowe traktowanie sprawy zasługujące okoliczności przemawiają za petentami.

Wydział krajowy wnosi także o udzielenie jednorazowych darów z łaski tym petentom, którym można, zdaniem Wydziału krajowego, przyjść ze skuteczną pomocą, a którzy na tę pomoc zasługują i znajdują się w bardzo niepomyślnych stosunkach materyalnych.

Wreszcie przedkłada Wydział krajowy wnioski o przejście do porządku dziennego przeważnie nad petycjami tych petentów, dla których rezultat badania ich prośb wypadł niekorzystnie.

Jakkolwiek Komisya szkolna podziela w zupełności stanowisko Wydziału krajowego, to jednak po zbadaniu odnośnych aktów nabyła przekonania, że kilka petycji, co do których Wydział krajowy mimo nader pomyślnej opinii i dodatnich wniosków c. k. Rady szkolnej krajowej — wnosi o odmowne załatwienie, zasługuje na uwzględnienie — a mianowicie:

1. Jan Keipper, rozpoczął służbę nauczycielską 1. września 1898 przy prywatnych szkołach ewangelickich i pracował przy tych szkołach cztery lata, a od 1.

września 1902 pełnił bez przerwy aż do śmierci obowiązki w publicznych szkołach ludowych.

Zmarł 21. września 1909 jako stały nauczyciel 4-klasowej szkoły ludowej w Demni wyżnej.

Na podstawie art. 39 ustawy z 1. stycznia 1889 Dz. u. kr. Nr. 16, policzyła c. k. Rada szkolna krajowa temu nauczycielowi do wymiaru emerytury czas służby od 1. września 1902 t. j. od pierwszej nominacji w publicznych szkołach ludowych. Ś. p. Jan Keipper miał więc w chwili śmierci 7 lat służby policzalnej do emerytury — wskntek tego przyznano pozostałej po nim wdowie Magdalenie Keipperowej i dzieciom tylko jednorazową odprawę w łącznej kwocie 700 K.

Wdowa ta nie posiada żadnego majątku ni zaopatrzenia i żyje wraz z dziećmi w wielkim niedostatku.

Z uwagi, że Jan Keipper pełnił przed wstąpieniem do służby w publicznych szkołach ludowych przez cztery lata obowiązki nauczyciela ludowego w szkołach ludowych prywatnych w kraju, a więc położył bądź co bądź pewne zasługi pod względem wychowawczym i pracował jako nauczyciel przeszło lat 11 — popiera c. k. Rada szkolna krajowa pismem z dnia 28. maja 1910 L. 25.649 prośbę pozostałej po nim wdowy Magdaleny Keipperowej i czyni wniosek o wyjednanie dla niej od Sejmu w drodze łaski stałego zaopatrzenia w rocznej kwocie 400 K, oraz dodatku na wychowanie dwojga małoletnich dzieci po 80 K rocznie dla każdego.

2. Eugenia z Baczyńskich Iwancewowa, pracuje w zawodzie nauczycielskim od 13. maja 1893 początkowo jako nauczycielka bez przepisanej kwalifikacji, którą dopiero dnia 28. września 1897 uzyskała.

W roku 1896 objęła Iwancewowa posadę nauczycielki w prywatnej szkole żeńskiej posiadającej prawo publiczności PP. Klarysek w Starym Sączu i zajmowała ją do końca roku szkolnego 1900. Od 1. września 1900 do końca sierpnia 1901 była tymczasową nauczycielką szkoły ludowej męskiej w Starym Sączu, a od 1. września 1901 aż do dnia stabilizacji na posadzie w Łącku t.j. do 1. sierpnia 1907 zajmowała znów posadę w prywatnej szkole PP. Klarysek w Starym Sączu.

Orzeczeniem z dnia 23. maja 1907 L. 18.438 policzyła c. k. Rada szkolna krajowa Eugenii Iwancewowej do emerytury tylko czas służby spędzony w publicznych szkołach ludowych po uzyskaniu przepisanej kwalifikacji nauczycielskiej, mianowicie od 1. września 1900, wyłączając jednak czas od 1. września 1901 do końca lipca 1907, w którym była nauczycielką szkoły PP. Klarysek w Starym Sączu. C. k. Rada szkolna krajowa nie mogła policzyć jej do emerytury czasu służby spędzonego w tej szkole ze względu na postanowienia alinei drugiej art. 39 ustawy z 1. stycznia 1889, który orzeka, że do emerytury mogą być nauczycielowi liczone tylko lata służby spędzone w szkołach etatowych.

Z uwagi jednak, że szkoła ta wyposażona jest nietylko prawem publiczności, ale zastępuje w zupełności publiczną szkołę ludową żeńską, gdyż w Starym Sączu istnieje tylko publiczna szkoła męska, dalej z uwagi, że klasztor, o którym mowa, otrzymuje na utrzymanie tej szkoły stały roczny zasiłek z funduszu szkolnego krajowego, prośba Iwancewowej zasługuje na uwzględnienie.

C. k. Rada szk. kraj. popiera pismem z dnia 11. września 1909 l. 46853 petycję Iwancewowej i wnosi o wyjednanie jej u Sejmu krajowego policzenia w drodze łaski do emerytury czasu służby spędzonego w szkole prywatnej PP. Klarysek w Starym Sączu po uzyskaniu przepisanej kwalifikacji nauczycielskiej t. j. od 28. września 1897 do końca sierpnia 1900 i od 1. września 1901 do końca lipca 1907.

3. Wincenty Momut, emerytowany nauczyciel, otrzymał pierwszy dodatek pięcioletni 1. listopada 1882 — drugi dodatek przypadał mu 1. listop. 1887. Po-

nieważ jednak służba jego w czasie od roku szkolnego 1882/3 do 1887/8 a zatem przez 6 lat była nieskuteczną, przyznano mu drugi dodatek dopiero od 1. listop. 1893 a zatem po upływie lat 11 od czasu przyznania pierwszego dodatku. Trzeci dodatek otrzymał Momut za następne pięć lat od 1. listop. 1898. Wskutek stwierdzonej przez lekarza powiatowego zupełnej niezdolności fizycznej do sprawowania obowiązków zawodowych — przeniosła Rada szk. kraj. Momuta w stały stan spoczynku z końcem września 1902. Momut urodzony 23/11 1844, liczył w chwili spensjonowania 57 lat i 10 miesięcy.

Ponieważ Momut wysłużył rzeczywiście 31 lat w zawodzie nauczycielskim, a ujemne wyniki pracy w latach 1882/3 do 1887/8 nie wpływały ze złej woli lub braku poczucia obowiązku lecz z przedwczesnego zniedołężnienia, przeto Rada szk. kr. pismem z dnia 30/6 1910 l. 30364 popiera w części jego petycję i prosi o zaliczenie mu w drodze łaski z czasu służby nieskutecznej pięciu lat do przyznania dodatków pięcioletnich w celu uzyskania wyższej emerytury.

4. Emilia Witkowska, nauczycielka w Zaleszczykach, otrzymała po ukończeniu seminaryum nauczycielskiego, posadę tymczasowej nauczycielki w Łuce od 1. listopada 1886 i pełniła tam obowiązki do końca sierpnia 1887, następnie nadała jej Rada szk. okręg. w Kałuszu na jej prośbę posadę w Wojniłowie, której jednak rzekomo z choroby nie objęła.

Od 21. maja 1888 do 15. lipca 1889 odbywała ta nauczycielka bezpłatną praktykę w szkole ćwiczeń c. k. seminaryum naucz. we Lwowie, a od 1. września 1889 do 31. sierpnia 1892 zajmowała posadę tym. nauczycielki w Kobakach, z której uwolniono ją na własną prośbę.

Od 1. września 1892 do końca października 1893 nie pełniła Witkowska znów żadnych obowiązków, a rozpoczęła ponownie służbę od 1. listop. 1893 w szkole ludowej w Rohatynie, którą jej od tego dnia policzono do wymiaru emerytury. Z uwagi, że petentka liczy już 46 lat życia a ma dopiero 17 lat służby policzalnej do emerytury, tudzież z uwagi na skuteczną jej pracę popiera Rada szk. kraj. pismem z dnia 11. lipca 1910 l. 38991 jej prośbę i czyni wniosek o wliczenie jej w drodze łaski do emerytury trzech lat służby t. j. od 1. września 1889 do 31. sierpnia 1892 — spędzonej na posadzie nauczycielki szkoły ludowej w Kobakach.

5. Szymon Zajac, ukończywszy w r. 1890 seminaryum nauczycielskie, otrzymał od 16. września 1890 posadę tymcz. nauczyciela ludowego i pozostawał w czynnej służbie do końca grudnia 1898.

Niedomagając na zdrowiu wskutek chronicznego kataru krtani, który powodował ciągłą chrypkę i osłabienie strun głosowych, czynił ten nauczyciel starania o służbę w innym zawodzie, a przypuszczony do kancelaryjnej praktyki rządowej, rozpoczął w styczniu 1899 tę praktykę przy Sądzie powiatowym w Jaśle, rezygnując równocześnie z posady nauczycielskiej. Po niespełna dwóch latach wyleczywszy się z cierpienia wrócił do zawodu nauczycielskiego i objął od 1. paźdz. 1900 posadę tymczasowego nauczyciela szkoły męskiej w Jaśle. Wskutek powstałej w czasie od 1. stycznia 1899 do końca września 1900 przerwy nie policzyła mu c. k. Rada szk. kraj. do emerytury czasu służby od 16. września 1890 do końca grudnia 1898. O policzenie tego czasu prosi Zajac w drodze łaski.

Ponieważ Zajac odznaczał się tak w czasie poprzedniej służby jak i obecnie gorliwą pracą i dobrymi zdolnościami a zachowywał się zawsze chwalebnie, czasowe zaś wystąpienie jego z zawodu nauczycielskiego spowodowało po części cierpienie fizyczne — popiera c. k. Rada szk. kraj. sprawozdaniem z dnia 7. września 1909 l. 45981 jego prośbę i czyni wniosek o wyjednanie Szymonowi Zajacowi

cowi policzenia w drodze łaski czasu służby od 16. września 1890 do końca grudnia 1898 do emerytury.

6. Helena Ziętkiewiczówna otrzymała od 1. stycznia 1888 posadę płatnej praktykantki do nauki rysunków w szkole żeńskiej im. św. Marcina we Lwowie, jakkolwiek nie posiadała do nauczania tego przedmiotu przepisanej kwalifikacji. Po dwóch latach na tej posadzie względnie takiej samej posadzie przy szkole im. Konarskiego we Lwowie powierzyła jej Rada szk. okręgowa pomocniczo naukę rysunków i haftów na kursie praktycznym w szkole żeńskiej im. król. Jadwigi we Lwowie a dekretem z 20. listopada 1892 l. 2091 przyznała jej tytuł i charakter tymczasowej nauczycielki. Stałą nauczycielką zamianowano Ziętkiewiczównę od 1. lutego 1904 a to dopiero, gdy c. k. Ministerstwo wyzn. i ośw. reskryptem z 27. listopada 1902 l. 36409 udzieliło dyspenzy od formalnej kwalifikacji do udzielania tych przedmiotów i policzono jej lata służby do emerytury od daty tego reskryptu.

Ponieważ w myśl art. V. punkt 3. rozporządzenia c. k. Ministerstwa wyzn. i oświaty z 31. lipca 1886 L. 6034 nauczycielki pewnych przedmiotów zatrudniane na dopełniających kursach połączonych ze szkołami ludowymi mogą już po 2 letniej zadowolającej służbie prowizorycznej otrzymać uwolnienie od formalnej kwalifikacji, nadto ponieważ Rada szkol. okręgowa miejska we Lwowie uchwałą z 31. października 1892 przyznała Ziętkiewiczównie tytuł i charakter oraz wynagrodzenie nauczycielki tymczasowej — prośba jej o zaliczenie lat służby spędzonych na posadach nauczycielki prowizorycznej dla nauki rysunków i haftów w szkołach lwowskich przed uzyskaniem dyspenzy ministeryjalnej, o której wyżej mowa, zasługuje na uwzględnienie. Wziąwszy nadto na uwagę, że Ziętkiewiczówna pracuje od roku 1888 bez przerwy zawsze skutecznie, czego dowodem kilka pism pochwalnych dołączonych do jej petycji, a licząc już 49 lat życia, ma dopiero siedm lat policzalnej służby, c. k. Rada szk. kraj. sprawozdaniem z dnia 7. września 1909 l. 39989 popiera jej prośbę i czyni wniosek o wyjednanie u Sejmu krajowego policzenia jej w drodze łaski do emerytury czasu służby od 1. stycznia 1888 do 27. listopada 1902.

7. Ignacy Kostek odbywszy od roku 1859 do 1866 służbę wojskową i kompanię pruską, wstąpił w roku 1867 do zawodu nauczycielskiego przy szkołach ludowych, w którym pozostawał bez przerwy do roku 1898.

Jakkolwiek złożył on w październiku 1878 egzamin kwalifikacyjny do szkół ludowych, nie mógł uzyskać w czasie 31-letniej służby stałej posady, głównie z powodu słabych zdolności.

Z tego samego powodu służba jego nie była nigdy w zupełności skuteczną.

Ze względu na tę okoliczność, petycja Kostka nie zasługiwałaby na poparcie, z uwagi jednak na bardzo podeszły wiek tego nauczyciela, gdyż liczy już 73 rok życia i jego 31-letnią aczkolwiek niewydatną pracę, popiera c. k. Rada szkolna krajowa pismem z dnia 7. września 1909 l. 46.492 wyjątkowo jego prośbę i stawia wniosek o wyjednanie mu u Sejmu krajowego zaopatrzenia w drodze łaski w kwocie 500 K rocznie.

9. Marya Niżankowska, złożyła dnia 22. października 1878 egzamin kwalifikacyjny do szkół ludowych a od 11. grudnia 1878 otrzymała posadę bezpłatnej praktykantki w szkole żeńskiej PP. Benedyktynek łac. we Lwowie zastępującej wówczas publiczną szkołę ludową.

W szkole tej pracowała Niżankowska 10 lat, początkowo bezpłatnie, następnie za wynagrodzeniem w kwocie od 100 do 240 zlr. rocznie, a dopiero od 1. września 1886 zamianowała ją Rada szkolna okręgowa miejska we Lwowie tymczasową nauczycielką, od tego więc czasu policzyła jej Rada szkolna krajowa na podstawie

art. 39. obowiązującej naówczas ustawy z dnia 1. stycznia 1889 Dz. u. kr. 16 czas służby do emerytury.

Niżankowska jakkolwiek liczy już 56 lat życia, ma dopiero 24 lat policzalnej służby.

Ponieważ praca Niżankowskiej, jak to stwierdza, c. k. Rada szkolna krajowa i załączone do petycji dokumenta, była zawsze gorliwą i skuteczną, przeto pismem z dnia 9. czerwca 1910 l. 23015 popiera c. k. Rada szkolna krajowa jak najusilniej jej petycję i czyni wniosek o policzenie Maryi Niżankowskiej w drodze łaski do emerytury czas spędzony w charakterze praktykantki po złożeniu egzaminu kwalifikacyjnego to jest od 11. grudnia 1878 do końca sierpnia 1886.

Wobec przedstawionego stanu rzeczy wnosi Komisya szkolna :

Wysoki Sejm raczy uchwalić :

I.

1. Wandzie Tertilównej (p. 37), emerytowanej nauczycielce, wlicza Sejm w drodze łaski do emerytury lata służby od 1. września 1879 do końca lutego 1882 i podwyższa odpowiednio emeryturę, począwszy od 1. stycznia 1911 roku.

2. Cypryanowi Dobrawskiemu (p. 6) przyznaje Sejm w drodze łaski szósty dodatek pięcioletni począwszy od dnia 1 stycznia 1911 roku.

3. Stanisławowi Strzeszyńskiemu (p. 9), kierownikowi szkoły miejskiej w Stryju, wlicza Sejm w drodze łaski, uwzględniając przychylny wniosek Rady szkolnej krajowej z dnia 11. lutego 1910 l. 58 928, czas służby od 5. lutego 1889 do końca sierpnia 1892.

4. Wincentynie Samlickiej (p. 40) emerytowanej nauczycielce wlicza Sejm w drodze łaski do emerytury czas służby od 1. września 1884 do 15. lipca 1885 i podwyższa odpowiednio emeryturę, począwszy od 1. stycznia 1911 roku.

5. Emilii Seroiczekowskiej (p. 49), byłej nauczycielce, przyznaje Sejm w drodze łaski stałe zaopatrzenie w kwocie 400 K rocznie, począwszy od dnia 1. stycznia 1911 roku.

6. Maryi Sowińskiej (p. 50), tymczasowej nauczycielce, przyznaje Sejm w drodze łaski emeryturę w kwocie 500 K rocznie, począwszy od 1. stycznia 1911 r.

7. Tomaszowi Brzęsiowi (p. 10), nauczycielowi w Gorzycach, wlicza Sejm w drodze łaski, uwzględniając w części usilną prośbę c. k. Rady szkolnej krajowej z dnia 28. czerwca 1910 l. 32.908 z utraconych 25 lat służby — 15 lat do emerytury na wypadek spensjonowania.

8. S. Zofii Szydoczyńskiej (p. 55), nauczycielce-kierownicze szkoły żeńskiej w Sokalu, wlicza Sejm w drodze łaski do emerytury czas służby od 27. września 1895 do 31. lipca 1904.

9. Magdalenie Willinkowej (p. 63), wdowie po tymczasowym nauczycielu, przyznaje Sejm w drodze łaski stałe zaopatrzenie wdowie w kwocie 400 K rocznie, począwszy od 1. stycznia 1911 roku.

10. Romanie Kratzerowej (p. 64), wdowie po nauczycielu przyznaje Sejm w drodze łaski dodatek dla trojga dzieci w kwocie po 100 K rocznie dla każdego dziecka, aż do osiągnięcia przez każde dziecko 20-go roku życia lub wcześniejszego zaopatrzenia, począwszy od dnia 1. stycznia 1911 roku.

11. Stanisławowi Kochajowi (p. 20), nauczycielowi, wlicza Sejm z uwagi na przychylny wniosek c. k. Rady szkolnej krajowej z dnia 10. lipca 1910 l. 37.926 w drodze łaski czas służby od 1. października 1884 do końca lipca 1890 do emerytury na wypadek spensjonowania.

12. Petroneli Mukaczyńskiej (p. 73), emerytowanej nauczycielce podwyższa Sejm w drodze łaski emeryturę z 900 K na 1.200 K rocznie, począwszy od 1. stycznia 1911 roku.

13. Magdalenie Keipperowej (p. 52), wdowie po nauczycielu przyznaje Sejm w drodze łaski stałe zaopatrzenie wdowie w kwocie 400 K rocznie, począwszy od 1. stycznia 1911 roku.

14. Eugenii z Baczyńskich Iwancewowej (p. 39), nauczycielce w Starym Sączu, wlicza Sejm w drodze łaski do emerytury czas służby od 28. września 1897 do końca sierpnia 1900 i od 1. września 1901 do końca lipca 1907.

15. Wincentemu Momutowi (p. 15), emerytowanemu nauczycielowi, zalicza Sejm w drodze łaski z czasu służby nieskutecznej pięć lat do przyznania dodatków pięcioletnich w celu uzyskania wyższej emerytury od 1. stycznia 1911 roku.

16. Emilii Witkowskiej (p. 65), nauczycielce w Zaleszczykach, wlicza Sejm w drodze łaski do emerytury trzy lata służby t. j. od 1. września 1889 do 31. sierpnia 1892 — spędzonej na posadzie nauczycielki szkoły ludowej w Kobakach — na wypadek spensyjonowania.

17. Szymonowi Zajęcowi (p. 1), nauczycielowi w Jaśle, wlicza Sejm w drodze łaski do emerytury na wypadek spensyjonowania czas służby od 16. września 1890 do końca grudnia 1898.

18. Naftalemu Schipperowi (p. 4), stałemu nauczycielowi religii mojżeszowej w Stanisławowie, wlicza Sejm w drodze łaski do emerytury na wypadek spensyjonowania pięć lat służby spędzonej w zawodzie nauczycielskim przed rokiem 1890.

19. Deborze Rosinerówniej (p. 41), stałej nauczycielce szkoły wydziałowej w Wadowicach, wlicza Sejm w drodze łaski do emerytury na wypadek spensyjonowania czas służby spędzonej w szkołach ludowych publicznych w charakterze tymczasowej nauczycielki od dnia 1. listopada 1896 do 31. marca 1902.

20. Józefowi Górskiemu (p. 5), kierownikowi szkoły w Zagórzcu wlicza Sejm w drodze łaski do emerytury na wypadek spensyjonowania czas służby od 1. września 1877 do końca listopada 1885.

21. Helenie Ziętkiewiczównie (p. 38), nauczycielce, wlicza Sejm w drodze łaski do emerytury na wypadek spensyjonowania zgodnie z wnioskiem c. k. Rady szkolnej krajowej czas służby od 1. stycznia 1888 do 27. listopada 1902.

22. Ignacemu Kostkowi (p. 2), byłemu nauczycielowi, przyznaje Sejm w drodze łaski stałe zaopatrzenie roczne w kwocie 500 K od 1. stycznia 1911 roku.

23. Maryi Niżankowskiej, nauczycielce we Lwowie, wlicza Sejm w drodze łaski do emerytury na wypadek spensyjonowania zgodnie z wnioskiem c. k. Rady szkolnej krajowej czas służby od 11. grudnia 1878 do końca sierpnia 1886.

II.

Jednorazowy zasiłek przyznaje Sejm w drodze łaski:

- a) Maryi Wenckowej (p. 51), wdowie po byłym nauczycielu, w kwocie 100 K.
 - b) Stefanowi Kowalowi (p. 7), byłemu nauczycielowi, w kwocie 200 K.
 - c) Andrzejowi Nowakowi (p. 19), byłemu nauczycielowi, w kwocie 100 K.
 - d) Albinie Dowosserowej (l. pet. 6.363/4.575), wdowie po emerytowanym kierowniku szkoły — zamieszkałej w Kołomyi, w kwocie 200 K.
 - e) Maryi Kwiatkowskiej (p. 53), wdowie po nauczycielu, w kwocie 200 K.
 - f) Sylwestrowi Jurkowskiemu (p. 30), byłemu nauczycielowi, w kwocie 100 K.
 - g) Ks. Janowi Filarowi (p. 31) emerytowanemu katechecie, w kwocie 200 K.
- Sumę tych zasiłków, stanowiących kwotę tysiąc sto koron (1.100 K) wstawia Sejm do wydatków preliminarza budżetu funduszu szkolnego krajowego na rok 1911.

III.

Nad petycyami:

Józefa Krupińskiego (p. 3), Elżbiety Fruchtmanowej (p. 42), Ludwici Krupińskiej (p. 43), Franciszki Sawczyńskiej (p. 44), Konstancyi Fangorowej (p. 45), Eugenii Andruszkiewiczowej (p. 46), Maryi Stawińskiej (p. 47), Amalii Wasungowej (p. 48), Antoniego Jakubasa (p. 8), Maryi Foksowej (p. 56), Michaliny Józefy Giergielowej (p. 57), Wawrzyńca Władyki (p. 11), Adolfa Lewandowskiego (p. 12), Michała Sałacha (p. 13), Jana Dobrowolskiego (p. 14), Leona Kozankiewicza (p. 16), Maryi Romańskiej (p. 58), Zofii Toepperówny (p. 59), Łukasza Czabaka (p. 17), Katarzyny Aptekarskiej (p. 60), Józefy Angerówny (p. 61), Maryi Ogonowskiej (p. 63), Teofili Górskiej (p. 66), Wilhelma Drozdowskiego (p. 18), Anny Wityńskiej (p. 67), Bolesławy Bienkowskiej (p. 68), Jana Lisienieckiego (p. 21), Józefa Stiasnego (p. 22), Józefa Witwickiego (p. 23), Leona Harasimowicza (p. 24), Franciszka Bobińskiego (p. 25), Michała Sicińskiego (p. 26), ks. Cypryana Chołyńieckiego (p. 27), Jana Łukawskiego (p. 28), Michała Szytkiewicza (p. 29), Domiceli Zaleskiej (p. 69), Mikołaja Finika (p. 32), Apolinarego Godlewskiego (p. 33), Anny Daciowej (p. 70), Antoniny Czupkowej (p. 71), Jana Frączkiewicza (p. 34), Zofii Rąbowej (p. 72), Antoniego Raifa (p. 35), Klemensa Szlemkiewicza (p. 36), przechodzi Sejm do porządku dziennego.

Przewodniczący:
Bandrowski.

Sprawozdawca:
Michałowski.

